

KIS LAP

SZERKESZTI:

Förgő-
bácsi

LXIV. kötet

21. szám.

FŐMUNKATÁRS:

Benedek-
Elek

1903. május 24-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

KIS KUTYUSKÁM . . . (Lásd a 368. lapon.)

A ZENÉLŐ KÜT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Írta Goda Géza.

(Folytatás.)

III. Megszólal a Péterke kútja.

VASDINNYEI János városbíró uramnak a főtéren volt a háza. A portája fölött gyönyörű színes cimere díszlett, melyen egy nagy fehér galamb repült át három bérc fölött. A fehér galamb nem kardot, hanem olaj-ágot tartott a csőrében. ami annyit jelentett, hogy Vasdinnyi János uram valamelyik őse a békességes, jóságos szívéért kapta a nemességet. A cimere a mostani lakónak is pompásan illet. Békés, jószerű és jámbor volt a városbíró. szerette is ember s a jó Isten egyaránt. Adott is neki olyan kincset, aminőnél nagyobb nem adhat földi embernek. Gyönyörű, bogár-szemű kis leányt, szívből és elmében egyformán tökéletest, akit Piroskának hívtak.

Piroska jó pajtáságban élt a városbeli gyermekekkel s különösen Csalafinta Pétörkét tüntette ki vonzalmával. Gyakran játszottak együtt s Pétörke minden munkájába, minden titkába beavatta kis barátját. Ha valami különös tervet forgatott fejében, az első az volt, hogy Piroska tanácsát kérte.

Most is, mióta a zenélő kútra gondolt Péterke, az első emberfia, akinek nagyszerű találmányát elmondta, Piroska volt. A kis leány mosolyogva hallgatta kis barátja terveit, aztán hirtelen elgondolkodott. Látszott rajta, hogy nem érti egészen ezt a tervet s hogy valami hibát fedezett föl benne.

— Jó, jó, mondta, te mindig kitalálsz, hogyan kell ilyen muzsikáló szerszámot csinálni. Értem is, hogy miképen akarod, de egyet mégsem értek.

— Hát mi az, amit nem értesz? kérdezte Péterke.

— A te muzsika-szerszámodnak van fujtatója. Van olyan is, ami a fujtatóját mozgatja. Hanem az orgonához orgonista is kell ám! Hát azt honnan veszed?

— Ejnye! kiáltott Pétörke. Igazad van! Csak hogy én már ezt is kitaláltam. A város kútján kerék is van. Aki a kereket forgatja az hajtja az orgonát. Már pedig aki vizet merit, az hajtja is a kereket.

— Ahá! kiáltott Piroska. Már most értem.

Örömeben tapsolni kezdett s aztán így szólt:

— Most pedig gyere Pétörke. Menjünk édes apám uramhoz, mondjuk el neki a te dolgodat s kérjük meg engedelmét, hogy a város kútjába bele illeszthesd a te muzsika-szerszámodat.

Kézen fogták egymást s úgy mentek Vasdinnyi János bíró elébe.

Városbíró uram éppen a városháza nagy termében üldögélt a tanácsos urakkal, akik tizenketten voltak. A kapuban cifra ruhás hajdu álldogált a kardjára támaszkodva s a bajuszát pödörgette. Piroska ismerte már a hajdut, meg is szölitotta:

— Miska bácsi, itt van az édes apám uram?

— Itt van lelkem, mondta az öreg hajdu s összeverte a sarkantyuját. Oda fönnek van a nagy tanács-teremben s a város sorsát igazgatják.

— Vala
folytatta

— Hát

— Azt

engem me

a tanács

— Ty

csak nem

urak tan

a legényk

hatná, m

bajusza, r

— Ez

én baráto

A hajd

— Te

Hm! Hm

városbíró

— Tit

Ne kíván

Ezt a

Miska s

— No

nagyobb

járt el a

levelet is

séges ur

Hát te es

Pétörk

— Jó

elmondha

bátyám,

Mi az?

— Er

aitán

bizony

legény v

a neved.

na száz

— Lá

Pedig e

elmagya

Miska k

kend fö

hogy be

— Valami nagyot kérnék én kendtől, folytatta Piroska mosolyogva.

— Hát ugyan mit? kérdezte Miska.

— Azt kérném Miska bácsi, hogy vigyen engem meg ezt a fiut édes apám uram s a tanács elejbe.

— Tyűh! pattant föl a hajdu. Tán csak nem akartok gyerek-létekre az urak tanácskozásába bele szólni? Ki ez a legényke? Mit akar? Tán csak megvárhatná, míg az orra alatt kisarjadzik a bajusza, mielőtt a tanácsba akar jutni?

— Ez a fiu, felelte Piroska büszkén, az én barátom, Csalafinta Pétörke.

A hajdu végig nézett a fiun.

— Te volnál a kisasszonyka barátja? Hm! Hm! Aztán mi dolgod van neked városbíró uramnál?

— Titok! mondá Pétörke. Nagy titok. Ne kívánja kigyelmed, hogy elmondjam.

Ezt a beszédet zokon vette az öreg Miska s így szólt:

— No hiszen öcsém, biztak én rám már nagyobb titkot is, mint a tied, még sem járt el a szám. Vittem én már pecsétet levelet is a budai várba, Mátyás király fölséges urunkhoz. Rám bizták még azt is! Hát te csak rám bizhatnád a magad titkát?

Pétörke egyet gondolt s aztán így szólt:

— Jól van. Hát ha megérti a titkomat, elmondhatom kegyelmednek. Találja ki bátyám, hogy mi az:

A víz hajtja, mégse malom,
Fából való, mégis dalol.
Keréken jár, mégse szekér
Szomjas ember belőle él.

Mi az?

— Enyje teringette! kiáltotta a hajdu, miután egy darabig gondolkodott. Ezt bizony nehéz kitalálni. Nagyon tudós legény vagy te öcsém, nem hiába Csalafinta a neved. Már én ezt csak ki nem találom, ha száz esztendeig is töröm rajta a fejemet.

— Látja! mondja diadalmasan Piroska. Pedig ez a Pétörke titka, azt akarja elmagyarázni oda benn az uraknak. Azért Miska bátyám, csak szaporán! Szaladjon kend föl a tanácssterembe s mondja meg, hogy bebocsáttatást kérünk.

Erre már a Miska hajdu is komolyra vette a dolgot. Szaladt föl a városház lépcsőin. Csakugy pengett a sarkantyúja; s nagy-lihegve jött vissza egy pár perc múlva a gyermekekhez.

— Menjetek be apróság, mondta aztán. Előadám városbíró uramnak, hogy ti keressetek, mert hogy nagy dologban fő a fejtek. Eleinte nevettek rajta az urak utóbb azonban elcsodálkoztak, hogy mi a szösz lehet az a titok, amit rejtegetsz, s azt mondták, hogy hát csak jőjjetek.

— Köszönjük szépen, válaszolá Piroska szíves hangon. Aztán megint kézen fogta Pétörkét s úgy mentek végig a nagy kongó folyosón, amíg a tanácssterem szép tölgyfaajtájáig értek. Kopogtattak illedelmesen s aztán a biztatásra beléptek.

Sok ablakos nagy terem volt ez a tanácskozó szoba. A közepén hosszú tölgyfaasztal mellett ültek a város bírái. Legfölül Vasdinnyi városbíró uram, aki a birói pálcát tartotta kezében. A falon függtek a magyar királyok képei, köztük a közepén a Mátyás királyé.

— Mi hozott ide bennötöket? kérdezte harsány hangon a város-bíró.

— Ne haragudjék édes apám uram, kezdte Piroska, de ennek a fiunak, akit Csalafinta Pétörkének hívnak s aki az én jó barátom, olyan terve van, amelyet csak kigyelmed bírálhat meg s csak kigyelmed engedheti meg, hogy tervét megvalósítsa.

— Nem érünk ám rá, mondta egy komoly képü tanácsos ur, hogy gyermekes dolgokkal vessződjünk.

— Engedjen meg Kovács Ádám uram, szólt közbe egy másik, de olykor a gyermek is tud okos és célszerű dolgot művelni. Hallgassuk ki őket.

— Hallgassuk ki! Hallgassuk ki! hangzott minden felől, míg végre Vasdinnyi uram csendre intette őket botjával s így szólt:

— Hát beszélj, fiu! Azt hallom, hogy valami találós kérdésed van számunkra. Mondjad el!

Pétörke bátran oda állt az asztal elé. A süvegét a kezében tartotta s így szólt:

— A találós kérdésem ez:

A víz hajtja, mégse malom
Fából való, mégis dalol.
Keréken jár, de nem szekér
Szomjas ember belőle él.

Mi az?

A tanács urak össze néztek, aztán suttoztak s közelebb hajoltak egymáshoz, de bizony csak nem tudták kitalálni, hogy mi az. Utoljára is a városbíró mosolyogva fordult Pétörkéhez:

— No, édes fiam, mondta, ezt a találós verset bizony még mi sem értjük. Magyarázd meg nekünk.

— Szívesen, felelte Pétörke. Hát a török szultán udvarában van olyan kút, amelyik muzsikál. Édes apám mesélte, aki pedig látta azt a kútát, hallotta is a szavát, ivott is a vizéből. Gyönyörű kút az, város-tartó uraim. Csodájára járnak az emberek messze országokból s a török császár büszkén meséli, hogy olyan kútja nincs a világon senkinek. Azt gondoltam hát, hogy ha a török császár zenélő kútjából török nóta szól, miért ne legyen a mi városunkban olyan muzsikáló kút, amelyből magyar nóta hangzik. Addig-addig tünődtem rajta, míg csak kitaláltam. A kutamat a víz hajtja, de azért nem malom. Fából való, mégis dalol, vagyis nóta hangzik rajta. Kerekes kút, tehát keréken jár s mégsem szekér. Vizet mer belőle, aki szomjas, és azért mondtam, hogy a szomjas ember belőle él.

— Ejnye teringette! mondták a tanácsos urak bámulva. Ennek a gyerekek bizony igaza van. Gyönyörű dolog volna biz' az, ha nekünk is volna ilyen kutunk!

— Még tán a mi felséges urunk királyunk is eljönne meghallgatni a nótáját, mondta közbe egy tanácsos.

— Ugy ám! A török császárt pedig ugyancsak kivenné az irigység szeplője, szólt a másik.

Vasdinnyi János uram csodálkozva nézett Pétörkére, aztán Piroskát nézegette. Ugy tetszett neki ez a két gyermek, amint kézenfogva álltak egymás mellett. Mind-

kettőjük szeméből az okosság és jóság sugárzott.

— Jól van fiu, szólt aztán a főbíró. Csak azt mondjad meg most már, hogy miképpen s hol akarod furatni az ilyen kutat?

Pétörke megmagyarázta a dolgot s azt mondta, hogy a város kútját akarná muzsika szerszámmal ellátni. Csak arra kérné a tanácsos urakat, engedjék meg ezt neki s adjanak melléje ácsokat, akik a munkánál segíthetnének.

Az okos, csöndes és biztos beszéd bizalmat öntött a város uraiba s ezért így szóltak:

— Rendben van! Legyen kívánságod szerint. Megengedjük s ácsmestert is rendelünk melléd.

*

Pétörke másnap már hozzá is fogott a munkához. Furt, faragott; kipróbált mindent, ami a dologhoz kellett, mígnem egy reggelen megszólalt a zenélő kút.

(Folytatása következik.)

KIS KUTYUSKÁM.

(Képpel a címlapon.)

*Kis kutyuskám, hűséges kis barátom,
Fáj a lábad, nyujtsad ide, hadd látom!
Hisz' a sebet érttem kaptad: megvédtél,
Támadómról jó sok ruhát letéptél.*

*Csunya Gyuszi! Mi is jutott eszébe?
Reám rontott pálcával a kezébe,
Pedig én csak incselkedtem nevetve,
Hogy megsértsem, nem is jutott eszembe!*

*Szegény Gyuszi! Csuffá tett lám haragod:
Kis kutyuskám a kezébe harapott.
Megharapott, összetépte ruhádat,
S házatokig ugatott még utánad.*

*Töle tanulj barátságot Gyuszikám,
Bár mit mondok nem haragszik soha rám.
Ha tréfálok: amint illik megérti
Ingerkedő vidámságom nem sérti.*

*Híven követ melegbe' és hidegbe',
És ha baj van, mellém szökik sietve.
Halálig véd, amint most is megvédtél,
Tanulj tőle barátságot, hűséget!*

Roboz Andor.

A legu
rok 30 m
nem dolg
ben a bu
tön fel k

Egy k
alatt szá
lió millió
mondani
olyan kö

Egy p
számláln
is tud. A
nap alati
alatt 10
kellene i
és akkor
hátralék

Délib
nap dé
A ritka
recht b
A délib
nyolc és
azután.
kikötöt.
levő al
pedig o
ött egy
csot. A
mintegy
sokan k
voltak
ugyanis
váratla

A

Mik
vesd n
hogy n
már az
kozzál
is csel

Am
kérked
nald
mit é
temetv
semmi

INNEN-ONNAN.

A legujabb kísérletek szerint a buvárok 30 méternél nagyobb mélységben már nem dolgozhatnak. Hatvan méter mélységben a buvár eszméletét elvesztette, s rögtön fel kellett huzni.

Egy billióig számlálni. Mennyi idő alatt számlálhatunk egy billióig? Egy billió milliószor millió. Ezt hamarosan ki lehet mondani és gyorsan le lehet írni, de nem olyan könnyen lehet leszámolni.

Egy perc alatt 160-ig lehet körülbeül számlálni. Tegyük fel, hogy valaki 200-ig is tud. Akkor egy óra alatt 12,000, egy nap alatt (éjjel-nappal) 288,000-et egy év alatt 105,120,000-et számlálna. 9522 évig kellene ily módon éjjel nappal számolnia és akkor még mindég 4800 millióval volna hátralékban.

Délibáb a Bodeni tavon. A múlt vasárnap délibábot láttak a Bodeni tavon. A ritka természeti tűneményről a *Rupprecht* bajor gőzös kapitánya ezeket írja: A délibábot Romanshorn irányában reggel nyolc és kilenc óra közt láttuk, közvetlenül azután, hogy a hajó elhagyta a lindai kikötőt. A tűnemény a tó felső oldala felé levő alpesi hegláncolatot mutatta, még pedig oly tisztán, hogy látni lehetett itt-ott egy-egy épületet, több hófödött csúcsot. A valóban gyönyörű látványosság mintegy félóraig tartott, de, sajnos, nem sokan látták, mert aznap reggel kevesen voltak a Bodeni tavon. Előtte való nap ugyanis esett az eső s a másnapi szép idő váratlanul következett be.

ARANY KALÁSZOK.

Mikor jó tanácsot, intést olvasol, ne vedd meg büszkén azzal a gondolattal, hogy neked nincs rá szükséged: ugyis tudod már azt. Meglehet, hogy tudod. De gondolkozzál egy kicsit, valjon mindig a szerint is cselekedtél-e?

Amit tudsz, amit tenni bírsz, azzal ne kérkedj, de ne is rejtegsz, hanem használd jó célra, amikor csak lehet. Mert mit ér a legértékesebb drágakő, ha el van temetve a föld alatt és senki sem tud róla semmit?

JELENET KUTYA-ORSZÁGBÓL.

A LIBA-TOLVAJ.

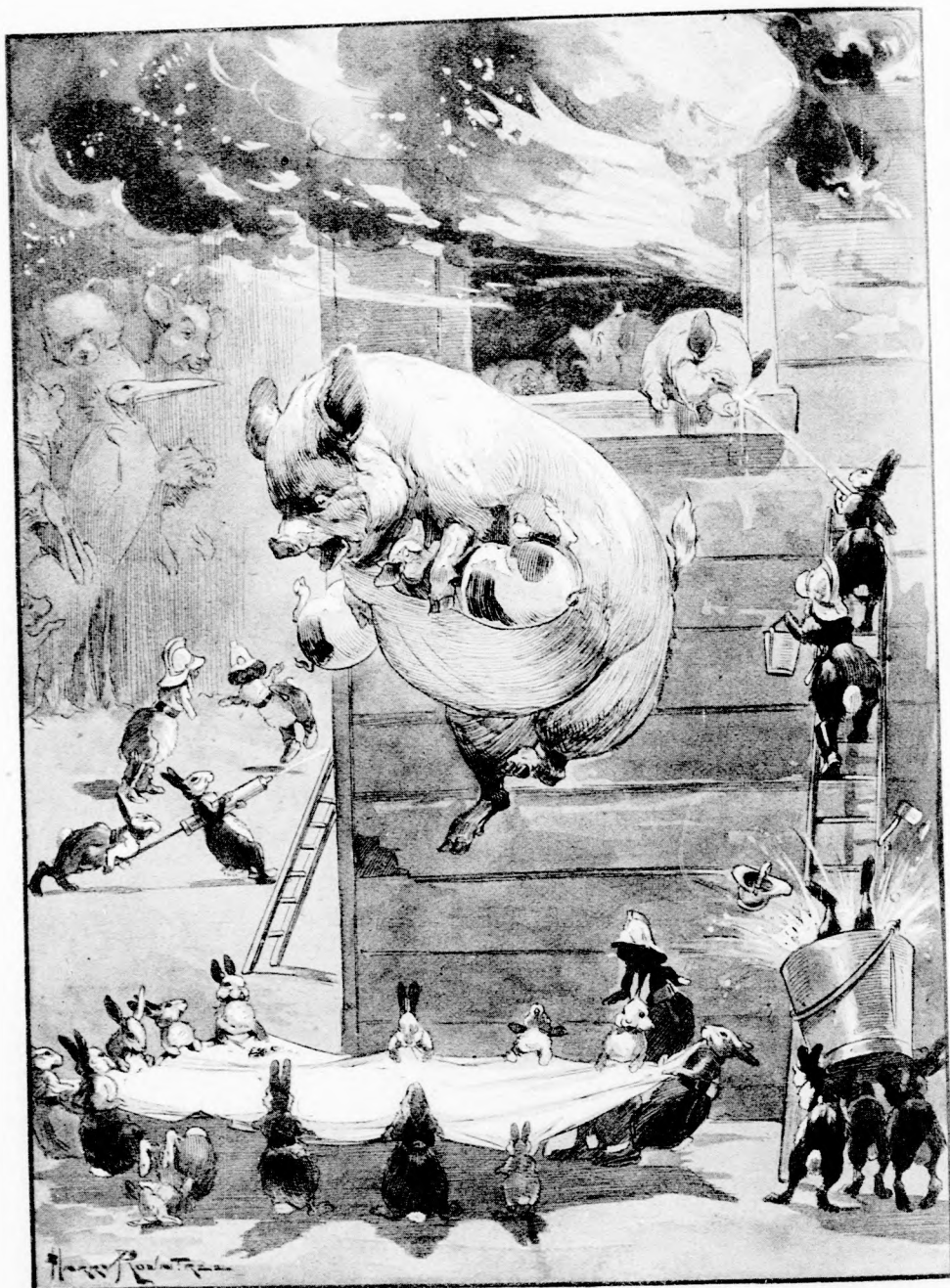
— Játék. —

A játszók valamely nagyobb tér egyik részéről liba-sorba helyezkednek el. A tér másik végén van a libák gazdája. A tér közepén, ha lehet, valamely rejtek-helyen leselkedik a róka, a liba-tolvaj. A gazda megszólal:

- Libuskáim, gyertek haza.
- Nem mehetünk.
- Miért nem?
- Félünk.
- Mitől?
- A rókától.
- Hát hol van?
- A sövény mögött.

Ekkor a libuskák gazdájuk felé futnak és úgy igyekeznek a tolvaj előtt elrohanni, hogy az meg ne fogja őket. A róka persze utánuk siet és igyekszik valamelyiket megkapni. Ha ez sikerül neki, az illető váltja fel a róka szerepében. Ha nem sikerül, visszatér a helyére.

MANCZIÉKNÁL TŰZ ÜTÖTT KI.

A t
része
hogy
leszne
és biz
sohas
lesová
galan
eleven
nagy
csönd
keres
falán
ökör
alatt
és ki
a ter

A
Fran
hogy
fészl
viha
töbl
varj

A
idő
Ez
és
pal
esil
kev

A tengeri betegséget az állatok nagy része is megérzi. Általános megfigyelés, hogy a tengeren szelidebbek, félnkebbek lesznek. Legtöbbet szenvednek a majmok és bizonyos madarak, melyek a tengeren sohasem énekelnek. A tyúk és a lud lesóványodik, a kakas nem kukorékol, a galamb gyakran elpusztul, de a kacska eleven és torkos marad. Kutya és macska nagyon nyugtalanná válik, a madarak csöndesen elbujnak, a kutya feltűnően keresi az ember társaságát és kevésbé falánk, mint rendszeren. A legmakacsabb ökör és ló is megszelidül, és rövid idő alatt hozzá-szokik őreihez. A disznóra és kigyóra azonban egyáltalában nem hat a tengeri utazás.

A szarka jövődőlő képességét déli Franciaországban olyan nagyra becsülik, hogy biztosan szép nyárra számítanak, ha fészket a szarka a fa tetejére rakja, s viharos időre, ha alant fészkel. Anglia több helyén 24 óra alatt esőt jósolnak, ha varju száll a torony tetejére.

A csiga sohasem iszik, hanem esős időben beszívja a vizet s azután kiizzadja. Ezért eső előtt a fára csuszik a csiga és a levelekre ül. Néha már egy két nappal előre megérzi az esőt. Ha zápor-eső esik, a levél alsó részéhez tapad; ha kevés eső, a felső részen marad.

Tudós bolhák. Mindnyájan hallottatok már ugy-nevezett bolha-színházról, amelyben bolhák táncolnak, kocsit huznak, sőt bicikliznek is. Szóval: művelt, tudós bolhák. Nos, ezeknek a bolháknak tanítása rendkívül nehéz dolog. Egy londoni uri ember, aki ezzel a mesterséggel foglalkozik, azt írja, hogy ezer bolha közül csak egy alkalmas ilyen kimivelésre. És ez sem bírja sokáig. Azzal a hárommal együtt, amennyi időbe tanítása kerül, legföljebb egy évig él. Szerencse, hogy bolha van elég.

Házi-állatból vadállat. Érdekes tanulmány jelent meg a napokban egyik előkelő francia folyó-iratban. Elmondja a többek között hogy Patagóniában nem rég a nyáj-őrző pásztorokhoz idegen ebek szegődtek, s mivel a pásztorok látták, hogy a kutyák elég megbízhatók és tanulékonyak, megtűrték azokat a nyáj mellett. Egyszer azonban az ebek farkasok módjára neki-rontottak a pásztoroknak s szétmarcangolták őket. A pásztorok ugyanis időnkint a fölösleges ebeket elűzik maguktól, mire ezek a közeli erdőbe vonulnak. Itt azonban, az emberi társaságtól elkülönítve, egészen vadállatok módjára élnek s teljesen elvadulnak. Sokszor azonban az éhségtől kényszerítve, csapatostul rontanak a mit sem sejtő pásztorokra, akik szelid kutyáknak nézik őket. Ezek az elvadult ebek sokkal veszedelmesebbek mint a farkasok, mert bár gyöngébbek ezeknél, de sokkal okosabbak és ravaszabbak.

A KINCS-SZERZŐ MÓKUS.

— Mese. —

PLT EGYSZER egy falunak utolsó házikójában egy jó mama és két gyermeke. Pali nyolcz éves volt, Erzsike hét. Nagyon, nagyon szegények voltak s abból éltek, amit a jó mama keze fáradságos munkájával: varrással, foltoztatással megkeresett. S az bizony édes kevés volt, mert a parasztok maguk-szötte erős gyolcs ruhái tartósabbak ám, mint a mi városi, könnyű holmink; meg aztán a divat is egyforma ott már sok száz esztendő óta s az unoka sokszor viseli még a nagyapáról maradt bundát, nagyanyónak vasárnapi víganóját.

Azért a varrogatás nem éppen sokat hozott a konyhára; más, nehezebb munkát pedig nem birt a szegény beteges asszony.

De azért nem zugolódott. Kicsinyke kunyhójukban rend és tisztaság honolt. A két jó gyermek már mindenben segített. Palkó felapritotta az erdőről hozott fát, tüzet rakott; Erzsike meg elmosogatta, megtörülgette az edényt s mindent elrakosgatott.

Mikor az édes anyjok estefelé hazajött a munkából s magával hozta a napi bérét — rendszeren nem is pénzből, mert hiszen a parasztok maguk is szegények, hanem egy tál tojásból, egy véka burgonyából, egy köcsög tejből, vagy lisztből, kenyérből tellett — akkor a gyorsan megfőzött est-ebéd után ha össze ültek hármacskán s a két gyermek elmesélte napi dolgait: jó édes anyjok imádságra kulcsolta kezét s azt kérte a jó Istentől, hogy, mert hiszen szívesen dolgozik, fárad: csak a gyermekei maradjanak mindig olyan jók, aminők most.

Beállott a tél. A szegény anyának nem volt meleg ruhája, cipője sem. Meghült, köhögése mind-erősebbre vált, úgy, hogy egy ködös napon nem birt már munkába állani. A két gyermek szomoruan főzte meg az utolsó tejcskét, hogy megreggelizzenek. A szegény asszony keservesen sirt s folyton azt hajtogatta: »Mi lesz belőletek, én édes árváim? Hiszen még olyan aprók vagytok, dolgozni nem birtok

még! Aztán meg már iskolába is kellene járnotok. De hát az iskola messze van, az idő hideg; cipőcskét, meleg ruhát nem tudok szerezni számotokra. Hiszen talán maholnap az élelemre valót sem bírom megkeresni!« És sirt, zokogott a szegény anya, magához öelve gyermekeit.

Palkónak is tele lett a szeme könnyel, de azért össze szedte magát. Érezte, hogy neki, a fiúnak, illik erősnek lennie. Vissza fojtotta hát a zokogást s édes anyja elé állva, biztatgatni kezdte:

— Ej ej édes anyukám, hát szabad így elszomorodni? Nem te tanítottál-é bennünket arra, hogy az Isten nem hagyja el a jó embert? Ha te most egy kicsit beteg vagy, azért vagyunk egészségesek, erősek mi. Hogy ne bírnánk már dolgozni? S tudom is már, hogy mivel fogunk pénzt keresni. Erzsivel elmegyünk az erdőre s annyi apró galyacskát keresünk össze, hogy egy kocsira valóra telik belőle. Holnap aztán megkérjük a tejes bácsit, mikor viszi be reggel a tejet a városba, kösse oda a mi talicskákat a kocsijához s vegyen föl engemet. Estére aztán annyi pénzt hozok haza, hogy telik majd belőle mindenre; neked, édes anyám, még jó meleg bundára is. Tudod, a városiak jól megfizetik a száraz apró-fát.

A szegény asszony meghatva hallgatta Palkó szavait. A gyerekek pedig hamarosan össze szedelőzködtek, zsebre dugva két darabka maradék kenyeret.

— Te csak vigyázz magadra anyuka! Igyad meg ebédre melegen a tejcskét mind, ami még a bögrében maradt. Nehogy nekünk hagyj belőle! Hiszen mi jól lakunk a kenyerünkkel is. Aztán feküdj le, takarózzál be jó-melegen, hogy hamar meggyógyulj! Így köszönt el Erzsike, s aztán vígan szaladt a két gyermek az erdő felé.

A száraz fű pattogva ropogott lábaik alatt, s az erdőnek lombtalan ágai között át-átesillant a téli napnak egy-egy aranyos sugára. Pihenés nélkül gyűjtött a négy kis kéz; Palkó kereste s tördelte össze a száraz galyakat, azután hánccsal, száraz fűszálakkal egyenletes kis csomókba kötözte

össze öks
mind az
kiáltozo
»fa-heg

Köze
mikor a
érzé er

— E
kiáltot
odvas

tak sz
— M

asztalo
a sok

hogy e
egy pá
olyan

ródnia
—

is elm
anyus

csunya
nagyo

S a
ruság
csak

sugá
—

drága
Aztá

könn
hang
reánk
keid

nak
A

dárk
gyer

E
is v
ben
ám
nek
gán
teri
kod
nép
mel
ban

össze őket. Erzsike meg a kötényében vitte mind az erdőszéli nagy tölgyfa alá s ujjongva kiáltozott Pali felé, hogy mekkora már a »fa-hegy!«

Közel az ég aljához haladt már a nap, mikor a két fáradhatatlan munkás lankadni érzé erejét.

— Hiszen még meg sem ebédeltünk! kiáltott Palkó. Letelepdedtek hát egy nagy odvas fának kiálló gyökereire s belé haraptak száraz kenyérekéjükbe.

— No, szólt Palkó, holnap elkérem az asztalos bácsi kis kocsiját, felrakjuk reá a sok fát. Annnyi pénzt hozok este haza, hogy el sem tudjuk költeni! Azután veszünk egy pár meleg csizmát anyusnak, meg egy olyan puha nagy kendőt, amivel betakaródnai is lehet.

— De tán jó lenne, ha az orvos urhoz is elmennél s hoznál valami jó orvosságot anyusnak, okoskodott Erzsike, hogy az a csunya köhögés lemulna róla. Tudod milyen nagyon fájta tavaly télen is a melle.

S a két kis testvér szivecskését a szomorúság szoritotta össze. Erzsike egyszerre csak sirva borult bátyja vállára s zokogva sugá:

— Oh Palkó, mi lenne velünk, ha a mi drága anyácskánk nehéz betegre válna!... Aztán térdre borult, s kezeit összetéve s könnyes szeméit az égfelé emelve, zokogó hangon imádkozá: Jó Istenem, nézz le reánk! Igérjük, hogy engedelmes gyermekeid leszünk, csak a mi édes jó anyáknak add vissza az egészségét!

Az erdő méla csendjében mint egy madárka dala, úgy hangzott az édes, üde gyermek-hang imádsága.

Ennek a csevegésnek pedig hallgatója is volt. Mert az a tölgyfa, melynek tövében telepedett le a két gyermek, nem volt ám olyan közönséges vén odvas fa, aminőnek látszott. Az odva a törpék országának bejáró kapuja volt, mely ott terült el a sziklás erdő alatt. Ott uralkodott a törpék királya szorgalmas kis népével s őrizték azt a sok-sok kincset, melyet a föld mélységei rejtettek magukban. Az ilyen szép, enyhe téli napo-

kon aztán előkerül a törpe-király az ő földalatti országából, hogy egy kis arany napsugárban gyönyörködhesse. Elmulat a jókedvű, bohó mókuska ugrádozásain, megvigasztalja a duruzsoló vakondot, aki soha sincs megelégedve a világgal, s meghallgatja a csiri-csári verebek csiripelését, hogy mi hír van oda künn a nagy világban. Így tett ma is. És ahogy kikandikált a kapuja mögül, két szorgalmas munkás gyermeket látott s gyönyörködött sokáig a buzgalmukban.

Mikor pedig ezek letelepdedtek éppen az ő portája előtt s olyan édesen elpanaszolták-imádkozták bánatukat: a jó törpe-királynak könny gyült a szemébe. Azután gondolt egyet... egy éles füttel behívta magához mókus barátját, aki ott lakott a szomszéd fa tetejében. Sugdolóztak egy kisség, aztán tapsolt a király s össze szaladt népének parancsokat osztogatott. Elszéledtek a törpék. Lett nagy sürgés-forgás a föld alatti kis alag-utakban, s kis idő multával ismét elő kerültek, mindegyik hozott a hátán nehéz nagy zsákot s esengett-bongott a sok arany pénz, ezüst tálér, melyet a zsákokból kiöntöttek a vén fa odujába.

Hát a mókus mit művelt ez alatt? Csön-desen felkuszott megint a fára, elő keresett egy jó kemény makkot s kipp-kopp!... éppen a Palkó feje bubjára dobta.

— Ejnye, hát ki labdázik az én fejemen? kiáltott fel Palkó. (Lásd a képet a 373. lapon.)

Hát uram fia!... amint fölnez, éppen a feje fölött levő ágon himbálódzik egy bozontos farku veres-barna mókuska.

— Nézd csak Erzsi a kis fickót, ujjongott Pali. Hát ha megfoghatnám? De jó lenne otthon játszótársnak!

— Az ám, ha nem harapna! mondja Erzsike.

A mókus pedig ügyesen lejjebb mászott a fán, leült egy alsó gallyra s mint ha biztatná Palkót, olyan negédesen, hamisan nézett reá villogó, okos szemecskéivel, s olyan bohókás játékot üzött első lábacskaival, hogy valami gyönyörűség volt nézni.

— EJNYE, HÁT KI LABDÁZIK AZ ÉN FEJEMEN? (Lásd a 372. lapon.)

— Már pedig én megfogom, még ha harap is! szolt Palkó. S csöndesen közeledve a kis állathoz, már-már megérintette sűrű bundikáját, midőn a mókus . . . zsupp! . . . egy szökkenéssel benn termett a fa odvában s onnan kandikált ki a gyerekekre.

Palkó bátor legény volt, merészen neki ugrott a fának, a mókus után nyul . . . az mind beljebb huzódik, Palkó meg utána a kezével.

— Erzsi, Erzsi jöjj ide! sikoltzott most egyszerre Palkó.

— No ugy-e megharapott? kérdi nevetve Erzsike.

— Erzsi, ni mit találtam! . . .

Amint kihuzza Palkó a kezét, tele van az arany pénzzel, ezüst tallérral! A két

gyermek szinte megdöbbenve nézte kincseit, s Erzsike volt az első, aki megszólalt:

— Palkó, hiszen ha ez a mienk lehetne, ebből telne még csak anyuskának meleg ruhára, meleg ételre!

Erre Pali is magához tért ijedtségéből. Ujból bele nyult a fa odvába, s egy pár perc alatt tele volt az Erzsike köténye, de meg a Pali sipkája is szín-arannyal, csillogó ezüsttel.

A két gyermek aztán futni kezdett haza felé a kincsével. Berohantak édes anyjukhoz.

— Anyuka, nézd csak mit hoztunk neked! kiáltották, s a szegény asszonynak, aki még soha életében nem látott ennyi pénzt, egyszerre tele lett a köténye a fényes kincessel.

Más
biróját
S fény
sége a
tölgyfa
fog tö
utját
vastag
találta
a falu
részre

—
jó ur
dik h
ben
uj t
szegé
már
pedig
mert

Ho
meleg
gyóg
gond
beke
lába
gyer
deré
ban

É
mell

any
—
gom
egy
Pali

VI

H
lin
egy
felt
pol
nek
jár
ban
De

Másnap elküldötte a gyermekeket a falu bírójához, kinek elmondták az egész dolgot. S fényes délben kivonult az egész falu népsege az erdőbe s miután kivágták a vén tölgyfát, (a jó törpe-király, sejtve, hogy mi fog történni, persze már betömette az alagutját s más utat furatott) s kiemelték a vastag gyökereket: annyi aranyat és ezüstöt találtak még, hogy ökrös szekeren köllött a falu-házához vinni. Ott a kincset három részre osztotta el a bíró s így szólt:

— Az első harmad-rész a királyé, a mi jó urunké, aki gondunkat viseli. A második harmad a falué, mert a falu erdejében találtatott a kincs. Építünk belőle új templomot, iskolát s nem lesz több szegény ember már a falunkban, mert van már miből fölsegíteni. A harmadik rész pedig a tiétek, gyermekeim. Megérdemlitek, mert mindig jó gyermekek voltatok.

Hogy a jó meleg ruha, meleg étel, meleg szoba az új házacskában hamar meggyógyította a jó édes anyát, azt már ugyis gondoljátok. Volt most már csizmája, téli bekecse Palinak, Erzsinek is, amiben iskolába is járhattak. S amilyen jószívű, szerető gyermekek voltak szegény korukban, olyan derék emberekké nőttek fel a gazdagságban is.

És valahányszor elsétáltak a kincses erdő mellett, Erzsók mind-annyiszor elcsicseregte anyukájának:

— Ugy-e édes anyám, az én imádságomat meghallgatta akkor a jó Isten s egyenesen ő küldötte el a mókust, hogy Palinak a kincset megmutassa.

Anna néni.

VIRÁGOK A TÖRTÉNET MEZEJÉRŐL.

Orvosság a kíváncsiság ellen.

Bizonyára tudjátok, hogy ki volt *Franklin* Benjámín. A XVIII-ik század végének egyik legkiválóbb szelleme: a villámhárító feltalálója. Különben egyszerű amerikai polgár, aki ellensége volt minden feltűnésnek és ünnepeletetésnek. Szerény ruhában járt akkor is, mikor XVI. Lajos udvarában, mint hazájának követe jelent meg. De mihelyest megszólalt, feléje fordult a

figyelem. Mindenkit bámulatba ejtett elméjének élessége és beszéd-módjának világossága.

Abban az időben, mikor még könyv-nyomtató műhelye volt neki Filadelfiában, történt, hogy üzleti ügyben Boston városába kellett utaznia. Ez alkalommal az Egyesült-Államok keleti részén át kellett utaznia, amelynek lakossága híres volt rendkívüli kíváncsiságáról. Az idegent kétségbe ejtették folytonos kérdezősködésükkel. Midőn Franklin Providence nevű városka vendéglőjébe lépett, csak a gazdát találta ott. Ez legott melléje szegődött s látszott rajta, hogy addig nem távozik, míg kíváncsiságát teljesen ki nem elégítette. Franklin azonban csakhamar megtalálta az ellenszert. Ő kezdte a kérdezősködést.

— Vendéglős ur nős?

— Igenis, van feleségem.

— Nem láthatnám?

— Hogy ne?

Mikor a gazda behívta a feleségét, Franklin azonnal megszólította:

— Vannak gyermekei?

Mikor a vendéglősné igennel felelt, megkérte, hogy mutassa be neki a kedves apróságokat. Miután a cselédek után tudakozódott, ezeket is maga elé idézte. Midőn a szoba már egészen tele volt, újra megszólalt a vendég:

— Több embere nincs a házban?

— Nincs, nincs, felelte a vendéglős izgatottan.

— No ez szép, szép, barátom, mondotta Franklin. Nos hát: tudjátok meg valamennyien akik itt vagytok, hogy az én nevem Franklin Benjámín. Könyvnyomtató vagyok. Filadelfiából jövök, ahol állandóan lakom és Bostonba utazom, ahol papírost szándékozom vásárolni. Innen egyenesen haza sietek. És ha még valamit akartok tudni, hát Isten neki, kérdezzétek meg, de hamar, mert pihenni szeretnék!

A kíváncsi providenceiak megértették a célzást. Az orvosság használt. Nem kérdeztek tőle semmit.

AZ ISKOLÁBÓL.

Tanító: Mondd meg Ferkó, hány háborunk volt nekünk a némettel?

Ferkó: Négy.

Tanító: Sorold elő!

Ferkó: Egy, kettő, három, négy.

Az első piros pünkösdi rózsa.

Mesevilág az én honom,
A meséket szövöm-fonom . . .
Kis gyermekek, szépen hallgassátok,
Piros pünkösdi így derül reátok.

MESSZE távol — pusztákon, hegyeken, nagy birodalmakon, végtelen tengereken is tul, van egy fehér ország, hol még az égnek a kéksége is majdnem fehér, s köröskörül az egész látóhatáron nincs egyetlen fekete vagy színes pontocska, melyen a fehérség látásában kifáradt szem megpihenhetne.

Maguk az emberek is olyan hófehérek ebben a csodálatos országban, mint ha hó-emberek volnának, mert az öltözetük is a fehér jeges-medve bundájából készül, a polyás-baba vánkosa pedig puha hófehér hattyuprém.

Az állatok is hófehérek, s tündéri látvány, mikor a fehér szarvas, őzike, nyuszika, zerge vidáman ugrándozva játszogatnak.

A madarak is hófehérek, s mikor egy nagy csapat fölkerelkedik s szárnyra kap, olyan az, mint ha a hómezők felett hófelhő szállna tova nagy suhogással.

Köröskörül, mint fehér virágból font óriási koszoru, jég-hegyek kerítik be Fehér-országot, melyek a hideg, fehér napsugárban úgy csillognak-villognak, hogy színekhez szokott szemünk azt ki sem bírná.

A legmagasabb hegy közepe-táján nagy jégbarlang szája tátong elérhetetlen magasságban; de ha lejjebb volna is a bejárata, nincs emberi vagy állati lény, ki a sikamlós meredeken föl birna kapaszkodni. Ha egy

lépésnyire nagynehezen fölkiúzó magát, tiz ölnyire újra vissza csuszna. De a fehér-szárnyu király-sas sem bir odáig repülni.

Itt, ebben a csodás barlangban, mely, ha csak egy halvány holdsugár téved is belsejébe, földöntuli, sohasem látott pompában tündököl: itt ebben a hideg ragyogásban lakik a százezer éves *Szél* apó háborítlanul, teljes bátorságban.

Szél apó éppen otthon van, s pompás oszlopos jég-nyugágyon, hópöhöllyel töltött jég-párnákon fekvé, pihen meg uti fáradalmi után. (Lásd a képet a 377. lapon.)

Haragos kedvében van az öreg, mert egy nagy városon keresztül száguldva, hosszu uszályos fehér köd-köpönyege megakadt a tornyok keresztjében, a gyárak kürtőiben, de még jobban a keresztülkasul huzódó táviró meg távbeszélő drótszálakban, s annyira össze gabalyodott-szakadozott, hogy élete párja, a rettenetes félelmes *Bóra*, tizenhárom napig toldozott-foldozott rajta, míg nagynehezen helyre birta hozni.

Az alatt *Szél* apó az ő egész tisztelt familiáját haza parancsolta, s most rettenetes, váratlan támadáson, hideg boszuntöri jégcsap-szakálás nagy fejét.

Urának rossz kedvét látva, *Bóra* anyó zajtalanul tesz-vesz: készíti a nagy szitát, rostát, hogy *Szél* apó első parancs-szavára

hóval, jéggel, darával szitálja tele az orszá-
gokat, s azok lakóit, kik már a Tavasz
eljövetelének örvendeznek.

Egyik jégoszlopos fülkében, melynek vas-
tag jég-páncélos ajtaja rengeteg kristály-
lakattal van elzárva: dohog, bug, süvit a
legöregebb szélfi, a jég szívü *Taifun*. Rette-
netesen haragos, mert Szél papa az ő ked-
ves játék-teréről parancsolta őt haza. Taifun
ugyanis haragos természetü, rossz vén
gyerek, aki a Sárga-tengeren üzi gonosz
játékait, többnyire a szegény sárga kínai
emberek hajóival, bárkáival. Legkedvesebb
cimborája neki Pluto, az alvilág fejedelme.
Azzal szokta ember-irtó játékait üzni; Pluto
az ő alvilági óriási üstjében tüzet gyújt,
s aluról forralja a tenger vizeit, Taifun
pedig fönn kitarja rettentő denevér szár-
nyait, s neki-röpülve a végtelen tengernek,
száz águ villám-korbácsával üti, veri, hajtja,
paskolja a forrongó habokat, melyek tajté-
kot vetve, süstörögve, torony-magasra szö-
kellnek, s minden hajót, bárkát, még az erős
páncélos naszádot is: terhestől, emberestől
végveszedelemmel, elnyeléssel fenyegetnek, s
ha sikerül nagy vagyont, szegény hajósokat
a tenger fenekére süllyesztenie: hajh!...
hogyan kacag, hahotáz akkor vad örömeiben.

— Nesze fogd, Pluto
pajtás! Pompás aján-
dékot küldtem az al-
világnak.

Az ő erejével szem-
ben nem használ semmi
emberi erő, semmi elő-
vigyázat, semmi elmés
új találmány. A hatal-
mába került szegény
hajósok egyetlen mene-
déke, védelme a jó Isten,
a buzgó imádságba ve-
tett hitők.

A másik jégboltoza-
tos fülkében a Tai-
funnak iker-testvére, a
szintoly gonosz *Számum*
van láncra fűzve. Bóra
anyó hatalmas erejével
alig bírta a gonoszt bé-

kóba tenni! Ez a Számum a végtelen siva-
tagok réme; erős kristály-ajtó tartja fogva,
mert a jégtáblákból fagyasztott ajtót, ha
még oly vastag lenne is az, egyetlen forró
lehelletével megolvasztaná. Most is homok-
kal vegyes tüzes lángot lövel ki magából
éktelen dühében, s még a gyémánt-lakat is
olvadozni kezd a szörnyű forróságban, melyet
maga körül támaszt.

Számum a tevékkel utazó karavánokat
üldözi, s jaj a szerencsétleneknek, ha el-
éri őket! Nem kegyelmez sem állat-
nak, sem embernek. A porba kell omla-
niok nagy hatalma előtt, s nem egyszer a
homokba temeti a szegény utasokat,
vagyonukkal, tevéikkel egyetemben. Ha
akadna is a sivatagban egy-egy bokor,
pálma, csergedező erecske, kis forrás: az
az ő perzselő nyomában mind kivész. Forró
homok uszálya mindent, egész sátor-fal-
vakat is eltemet izzó lehelletével.

A harmadik torony-magas boltozatos
teremnek lakója a fülkében el sem férne.
Táncol, kering, bomlik egymagában. Ez
Forgószél kisasszony. A zenét is maga
szolgáltatja az örületes keringőhöz, olyan-
forma hangokat hallatva, mint a pergő-
forgó bűgő-esiga. És milyen erős hangok

SZÉL APÓ ÉPPEN OTTHON VAN. (Lásd a 376. lapon.)

azok! Önmaga körül illeg-billeg, kavarodik gyorsan mint az orsó. Forgószél kisasszony egy pillanatig sem bir nyugton maradni. Uszálya, mint óriási porfelhő gomolyog körülötte, a szem nem képes követni az ő gyors pörgését.

Forgószél kisasszony a magyar rónaságot is szereti tánc-teremül választani, s jaj annak, akit égbe nyuló orsó-alakja a táncba elkap! Egész szénás-szekereket képes megforgatni, lovastul, kocsisostul. Mit neki egy birka-nyáját a levegőbe röpiteni! Lekeríti a juhász nyakából a cifra szürt, lekapja fejről a pörge árvalány-hajas kalapot, és bűgva-kacagva hosszabbítja meg vele mértföldekre terjedő poruszályát, mely az ő büszkesége, s amely az ő gonosz hiúságának soha sincs elég hosszu.

A gomolygó fekete vihar-felhőkbe vág neki a hortobágyi pusztának, s asztagot, széna-boglyát, gyökerestül kitépott fákat, ördög-szekeket űz, kerget, gurít maga előtt, bugva, süítve.

Sirocco, ez a mindig heves, tüzes-vérű Szél-fiu is, nagy teremben van elzárva, melynek fehér márvány falai megtüzesednek az ő szilaj kedvétől. *Sirocco* a nagy atlanti Oceánon száguldoz láng-szárnyu paripán. Roppant szárnyainak egyetlen lebbentésére a végtelen vizek megdagadnak s házmagas habzó hullámokat vetnek; *Sirocco* meg, a tűz-sörénybe kapaszkodva, szilajon ugrat egyik hullám-hegy tetejéről a másikra s nem bir tüzes kedvével. Öreg Szél apó parancsa alig bírja megfékezni ezt a heves-vérű fiát.

Éjszaki-szél, *Déli-szél*, a vén *Zömötör*, *Nyári-szél*, *Őszi-szél*, az erdélyi havasokból kelt *Nemere*: mind szigoruan el vannak most zárva. Valamennyien Szél apó és Bóra anyó gyermekei ők, egyik szófogatlanabb, rakoncátlanabb a másiknál.

De van ám a mogorva szülőknek egy kedves aranyos kis fiuk is, aki az ő legfiatalabb, legkedvesebb gyermekök — az arany-fürtös mosolygó, mindég vidám, játszi kedvű, tavaszi *Zefir*. Ez az egy: lágyszivű, jó gyermek.

Olyan áldott lelkű, hogy hízégsével, könyörgésével nem egyszer, de százszor jobb kedvre hangolta már az egész mogorva, haragos Szél-familiát.

Szereti a felvirágzó fát s bokrot. Minden szerényke kis virágot kedvel. Ha százszor tönkre teszik is hozzá-tartozói a jó Isten kertjét, ezt a szép világot: Zefir mindig újra meglágyítja szívüket, haza-kényszeríti őket, s a jéggel hóval fődött szomorú világból nyíló paradicsomot varázsol áldott illatos leheletével.

Nem élhet virág nélkül, s minden nap más-más magocskát csalogat ki a földből, hogy minden nap friss virágkoszorut fonhassanak arany hajába a tavasz tünderei.

Dalos madár, pille, méhe, minden kis bogár kedves játszótársa ő neki. Naposzsztat incselkedik, játszik, tréfál, dévajkodik velök. Sokszor még az álomról is megfeledezik pajzán jókedvében, éjfélig is fogocskát játszik a fűben-bokrokban lámpással járó Szent-János-bogárkakkal. Azok éjfélnél után szeretettel haza kísérik, s a sötét uton világítanak neki.

Szereti is mindenki a pille-szárnyas szép tavaszi Zefirt, a jó fiut. Én magam is alig várom, hogy az utolsó havat elmulassza meleg lehelletével, s arcomat szárnyaeszkáival meglegyintse.

Most is ott hizeleg, settenkedik, kedveskedik a haragos Szél apó körül. Majd meg Bóra anyó köténye mögé bujva kandikál elő hamiskásan, felröppen a vállára s szárnyaival legyezgeti, csókolgatja havas arcát-haját, míg a hideg hópöhöly meleg könyccseppé válik csókjaitól.

— Ugyan mosolyogj hát Bóra anyókám! Tekints vidámabban a világra, öreg Szél apókám! suttogja a kis Zefir. Mire való az a nagy harag? Hja, Szél papa, a világ megváltozott, hiába! Az emberek sokkal tanultabbak, okosabbak lettek. Nem a te boszantásodra drótozták körül ezt a szép világot!

— Hát ugyan mi egyébért? dörmögi Szél apó mogorván.

— Azt sem tudod? Hát csak azért, hogy egyik világrészből a másikba átüzenhesse-

nek egy kívánha még pe

— Ig

golyhó

boszant

anyádn

Hogy r

meg is

Szabad

hideget

elfelejt

Csinálj

— M

Hiszen

jobban

melyek

Megha

Et

E

Et

E

Z

P

1.

2.

és 8

nek egymásnak, hogy Európából Amerikába kívánhassanak egymásnak »jó reggelt!« — még pedig a villám gyorsaságával.

— Igazán azért? Lám, már ez a kis golyhó is többet tud az apjánál! De nem boszantó-e, hogy az emberek még Bóra anyádnál is gyorsabbak akarnak lenni? Hogy már mindnyájunkon túl tesznek. De meg is alázom ezt az önhitt emberfajt! Szabadon ereszttem testvéreidet mind! Olyan hideget küldök a világra, hogy azt is elfelejti, volt-e valaha szép meleg tavasz. Csináljanak aztán meleget ha tudnak!

— Nem nem! kiáltott rémülten Zefir. Hiszen akkor engem büntetsz meg legjobban. Semmivé lesznek gyönyörű virágaim, melyeket téli álmukból már fölébresztettem. Meghal minden játszótársam!

— Ugy köll neked, te elkényeztetett, szófogadatlan gyermek! süvített Szél apó. Ugy-e megtiltottam, hogy a magvakat, rügyeket új életre serkentsed? Megint csak elragadott az a te bolondos jó szived! Most már lásd, hol találsz játszó-társat, akivel enyeleghetsz! Bóra anyó, tüstént zárd el a fülkéjébe!

Hiába sirt, zokogott, könyörgött a jószívű Zefir: Bóra anyó az ő hatalmas hideg karjára emelte s betette a legkisebb jég-zárkába, hol Zefir könnyei azonnal mint megfagyott gyémántok pörögtek alá szeméből a saját ölébe.

Ah, pedig ha virágról-virágra szállhat, minden öröm-könyje mint rezgő harmat hull füre-fára, virág kelyhébe.

(Folytatása következik.)

Mama.

FEJTÖRŐ.

Betű-rejtvények.

I.

Et Et Et
Et Et
Et Et Et
Et Et
Et

$$\begin{matrix} \text{S} \\ \text{z} \end{matrix} \text{ i } \frac{\text{t}}{\text{m}} \text{ r } \text{ övel.}$$

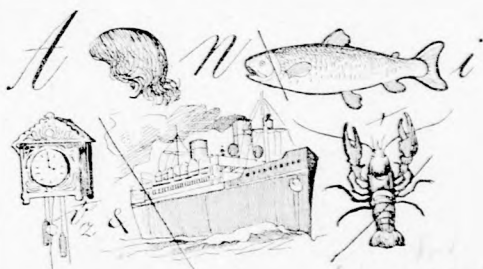
II.

$$\frac{\text{z}}{\text{p}} \text{ a } \frac{\text{z}}{\text{p}} \text{ N } \begin{matrix} \text{e e e} \\ \text{e e e} \\ \text{e e e} \\ \text{e e e} \end{matrix} \text{ apja.}$$

Fogas kérdések.

1. Milyen fa nem ég meg a tűzön?
2. Mi fogy, ha nő?

Kép-rejtvény.

Rejtett név.

— Mért vagy olyan szomorú? Kérde a barátját Lacika.

— Éhes vagyok és várnom kell az uzsonnára.

— Mennyi ideig?

— Olvasd a nevem megfordítva és megtudod!

Hogy hívták Lacika barátját?

Szó-szaporító feladvány.

Képezetek a »szorgalmas« szóból 26 új szót. Ragozott szó nem számít.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 19-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Képrejtvény: Omnibusz.

Tréfás kérdések: Ujság, imádság, fiatalság, hazugság, orvosság, jóság, szabadság.

Bujódsi: Péntek.

Betű-rejtvények: I. Fából vaskarika.
II. Történet.
III. Esperes.

Rejtett szó: Padló.

Megfejtők: Csics Rózsika és Ancika, g. Hunyady Ferencz, Előd Aglája, Meller testvérek, Dukesz Barna, Szemző István, Neumann Eliz és Ida, Mérey Dalma, Blau testvérek, Marosi Mariska, Rozika és Józsika, Zsögöd-Grosschmid Sanyi, Zorkóczy Sári, Szász József, Haitsh Emmy, és Elly, Nagy Vilma és Sárka, Lax Henrik, Csanscher Mariska, Könyöki Izolda, Ilona és József, Hegyeshalmi Zoltán, Könyöki Matild és Józsi, Vatyay Mariska, Sinkovits Mariska és Tivi, Markovits Sárka, Borhy Margit, Surányi K., ifj. Goda Antal, Fischl Fritz, Fráter Iván, Odor Géza, Wittman Erzsi, Haas Sándor és Lajos, Kiss Lajos, Országh Sándor, Vörösmarthy Ida, Gaál Géza, Hoffer Sándor, Szigeti Rózsika és Ilonka, Görgey Elly, Ida és Lilli, Tusák Ervin, Szamosy Ervin és Frici, Ábel Mariska, Fekete Jolán, Farkas Sarolta, Szlavay Aranka, Olivér és Szilárd, Beke Bertti és Gyula, Rakovszky Menyhért, Nowody Antal, Neuhauser Imre, Nemes István, Gibba Blanka, Weisz Jetti, Szenici izr. iskola tanulói, Jankó János, Farkas Rózsika, Sommer József, Reiszfeld Lina, Wagner Elzi és Jenő, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Wertheimer Pali, Horgosi áll. elemi iskola növendékei, Milutinovits Corinna és Janka, Szabó Anikó, Matskási Magda, Schwalb Bandi, Graefl Sarolta, Grünhut Nelly, Németh Margit és Zsófia, Kramer Margit és Irén, Weil Iluska, Paulik Irike, Erényi Erzsike, Reit Aurélia és Szilvia, Hegyi József, Tabrányi Károly, Pilock János, Erdődy Leona, László, István és Béla, Bleuer Pali, Hirn Klárka, Steiner Bódog, Ungár Erzsike és Sándor, Rosenfeld Vilma, Strasser Pál, Pap Lillike és Gizike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: 3 korona áru könyvet nyert **Nagy Vilma és Sárka, Nagy-Váradon**, — 5 korona áru könyvet **Jankó János, Budapesten**, — és 8 korona áru könyvet **Grünhut Nelly, Nagy-Kanizsán**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 18-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Horváthy Gyuszi, Tusák Ervin, Pap Lili és Gizi, Gáspár Ilona és Mosoiu Kornélia, Steiner János Jenő, Lengyel Vilma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Baromi tenyésztés”. A szives ajánlatot, sajna, el nem fogadhatom. — **Zsögöd-Grosschmid Sanyi**. Engem nem illet meg érte köszönet. Nem én irányítom a szerencse kerekét. Hát csak olvasd el a könyvet, melyet nyertél. De nem megszakítás nélkül, egy-folytában, amint irod. Hanem szépen, lassan, beosztással; így jobban fogod élvezni, mert az olvasottak nem folynak össze emlékezetedben. — **Blau testvérek**. Hát honnan tudjam én, hogy melyik a leghosszabb szó a világon? Nem tudja azt senki. Csak az állíthatná ezt határozottan valamelyik szóról, aki a világ valamennyi nyelvét ismeri. Már pedig ilyen ember nincs. Hiszen nagyon sok olyan nép van még, melyről csak sejtelmek vannak, de tudni vajmi keveset tudunk róluk. Hát még a nyelvükről, egyes szavaikról! — **Zorkóczy Sári**. Okoskodásod helyes. De ha a nép beszédét figyeled meg, csakhamar észre veszed, hogy ez nem tesz különbséget az ikes és iktelen igék használatában. — **Haas Sándor és Lajos**. Milyen türelmetlenek vagytok! Némely ember egész életében hiába vár a szerencsére. Ti pedig már egy fél év után zugolódtok. Hiszen hallhattátok többször, hogy szeszélyes természetű a szerencse. Nagyon gyakran oda toppan be éppen, ahol nem is várják és a hová nem is hívják. — **Várhelyi Izsó tanító urnak**. Részt vesznek. — **Steiner Bódog**. Csak rajta! Lassan érünk messzire. — **Csics Rózsika és Ancika**. Adjátok át édes apátoknak üdvözlőmet. Nagyon szép gondolat. Sok sikert kívánok neki a megvalósításhoz. — **Rakovszky Menyhért**. Ha te is olyan szorgalmas hívem leszel, mint annak idején a te kedves Judith nénéd, akkor nagy örömöm fog benned teleni. — **Pap Lili és Lili**. A felgyógyulás hire igaz örömmel töltött el. — **Görgey Elly, Ida és Lilli**. Csak kitartás! Majd fogtok tudni ti is. — **Szigeti Rózsika és Ilonka**. Dehogy veszem gúnynak. Nagyon sok olyan leány olvasója volt már a *Kis Lap*nak, aki még aszszony korában is szívesen forgatta. Hát nem olvasnak-e idősebb emberek is népmeséket, és a jó olvasmány nem szerez-e élvezetet ifjunak és öregnek egyaránt? Hiszen éppen ez a próba-köve a jó könyvnek. Az, hogy mindenkinek való könyv. Üdvözlöt. — **Lengyel Vilma**. Derék tőled, hogy szavamat fogadtad. Örülök is az ottan tett látogatásodnak. — **Mama**. Levél megy. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Árva Erzsike (Kassa, Kovács-utca 21. sz.) képes levelező lapokat óhajtaná váltani **Vörösmarthy** Idával. — **Bunkóssy Sándor** levelezni óhajt **Vepor** Petronellával. Kéri a czímét.

JÓ SZÍV.

Tavaszmező-utcai főgimnázium II. b. oszt. gyűjtése az »Ingyentej« javára 4 kor. — **Hunyady J.** grófné 10 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
F. b.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**